

מסורת הש"ס

(א) שנת קכא. [גיטין נה.].
(ב) שנת קכא. (א) שס.
(ג) [מסכתא דמאי פ"ב].
(ד) [כתובות כז. וט"ז].
(ה) [ע"י מוספות שנת קכא. ד"ה ש"מ]. (ו) [דברים טו.].
(ז) [שם]. (ח) [וע"י מוספות שנת עג: ד"ה מפרק וע"ע מוס' כתובות ס. ד"ה מפרק].

➤➤➤

תורה אור השלם

1. כל הולך על גזחון וכל הולך על ארבע עד כל מרבה רגלים לקבל השרץ השרץ על הארץ לא תאכלום כי שקץ הם: ויקרא יא מב
2. על בן אִמֶּרְתִּי לִבִּי יִשְׂרָאֵל כִּל נֶפֶשׁ מִמֶּם לֹא תֹאכֵל דָּם וְהָיָה הָיָד בְּתוֹכָבָם לֹא יֵאכַל יָד הָיָד ויקרא יז יב
3. וַיֹּאמֶר יי אֵל מִשְׁהָ אָמַר אֵל וַיְבָרְכֵנִי בְּנִי אֲחִירָן וְאֶמְרָתִי אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא יִשְׁמָא בְּעַמִּיהֶ: ויקרא כא א

➤➤➤

גליון הש"ס

גב' וצריכי דאי אשמעינן שקצים. ע"י מנחמלחא דהו"ל בקרא דגצי שנת וינן וינא להוסיף גדולים על קטנים. וע"י בתשובות מנחל מאה סי' ד':

➤➤➤

הנהגות הב"ח

(א) גב' דלא ליספו להו ציד': (ב) רש"י ד"ה והה"ר יוחנן לעיל וז"ה בערשה וי' דנפשיה הקי"ר ואח"כ מ"ה אין זקוק לו והא הכא איסורא דאורייתא: (א) כתיבי אזהרות הרבה צטריס: (א) לא סאכל דס. קרא יתירא הוא דהא כתיבי אזהרות הרבה גצי דס: אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת. שתי אמירות הללו למה להוסיף גדולים על הקטנים שלא יעמאוו: תאכלום הסי':

➤➤➤

מוסף רש"י

עובד כוכבים שבא לכבות אין אומרים לו כבה. רצנן גזור על אמינה לנכרי משום שנות (שבת קכא.) ואל תכבה. אין צריך למחות בידו אלא יימנו ויכנה (שם). שאין שבותתו. של נכרי, עליהם. דשראלי אית מוחהר על ציתתו של נכרי שאינו עבדו (שם). בערשה על דעת אביו. קטנן שרע להנחין שגביו זה נוח לאביו ועשה כשיטו (שם). עכו"ם אדעתא דנפשיה עבד. ואפילו יודע לו לשראלי, הוא להנחת עצמו מתכוין, שידע שלא יספיד (שם).

חרש שנשא פרק ארבעה עשר יבמות

דבר טלי וטליא. הנהג תינוקות זכרים ונקבות: ליטיילו הסם. ישתקו סם. שנת היתה: הכא לי מפסת. דךך רה"ר בשנת: לנזות. הדליקה: **צעושה על דעס אביו**. שהתינוק נופה באביו ורואה שנוח לו בכך ואביו עומד עליו דהוא כאילו הוא מוזהו לעשות אצל הנך

מפתחות דרב יצחק לא הודיען שנאכדו

סס ולא הכירו צדעתו שנוח לו:

עובד כוכבים אדעתא דנפשיה עבד.

אפילו בלא ידיעת ישראל העובד

כוכבים מתכוין להנאתו שידע שיטול

שכר: **שאינן מסוקנין**. שאינן מעושרין:

אין זקוק לו. ליטלו הימנו: והא"ר

יוחנן. לעיל צעושה על דעת אביו

אצל להפרישו אינו מוזהו היכא

דמינוק עבד אדעתא דנפשיה (ס):

תרומה טמאה. והא הכא דאיסורא

דאורייתא הוא כדאמר צהערל (לעיל

עג:.) בשערין תאכלנו^ו לזה אמה אוכל

צטומאת עצמו כדכתיב^ז הטמא והטהור

ולא לאחר למעוטי תרומה דאסורה

צטומאת עצמה: ואין חוששין. לומר

שהוא יונק שקץ כלומר דבר המשוקץ

ונאסר: ולא יאכלנו. צידים צדריס

האסורים. חלב צהמה טמאה אסור

בגדול מדאורייתא דנפקא לן מגמל

גמל צ' פעמים צפ"ק דככורות (ד' ו:):

סכנה. שאס לא יינק ימות צנמא:

אומדנא. אס יכול להמתין עד מולאי

שנת ויעשה צהיתר: חולב צידיו

חייב משום מפרק דבר מגידולו

והיונק הוא מפרק ע"י שינוי והיינו

כלאחר יד: **שנס דאיסור סקילה**.

יש צמפרק צידיו גזור רצנן ציונק

ואע"ג דמשהה הוא ואינה מלאכה מן

התורה אצל י"ט דכי עבד צדיס

ליכא אלא איסור לאו לא גזור רצנן

ציונק: (לא סאכלום) לא סאכלום

כי שקץ הס. קרא יתירא הוא דהא

כתיבי אזהרות הרבה צטריס: (א)

לא סאכל דס. קרא יתירא הוא דהא

כתיבי אזהרות הרבה גצי דס:

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת.

שתי אמירות הללו למה להוסיף

גדולים על הקטנים שלא יעמאוו:

צמשהו

חרש שנשא פרק ארבעה עשר יבמות

קיד.

אמר רבי יוחנן בדמאי הקי"ו. ה"מ למימר דאפילו לא הקילו צדמאי כיון דאינו אלא מדרצנן שאני כדקאמר לעיל אלא משום דהאי שינויא משני צכמה דוכתי א"נ כיון שיש לחוש לספק טבל דהוי דאורייתא החמירו אי לאו טעמא דצדמאי הקילו:

אלא רבי יוחנן כפוקי מספקא ליה. והא דקאמר הש"ס

צס"פ יולא דופן (גדה דף מו: ושם) אליבא דר' יוחנן דאמר מופלא סמוך

לאיש דאורייתא וקטן האוכל נבלות

אין צ"ד מצווין להפרישו על צרייתא

דמותיב ליה התם הוה מזי למימר

וליטעמין^ז והא ר' יוחנן כפוקי מספקא

ליה הכא אלא דנלאו הכי שפיר

קאמר התם ה"ר אלחנן:

וקסבר דהוי מפרק בלאחר יד. וא"ת ואפילו לא הוי

כלאחר יד נמי דהא אין דישה אלא

בגידולי קרקע כדאמר צפרק כלל

גדול (שנת דף עה. ושם) גצי פוטע

חלוון וכ"ת אע"ג דחלוון לא חשיב

גידולי קרקע צהמה חשיבא גידולי

קרקע כדאמר^י צריס פ' צכל מערצין

(עירובין ד' ס:.) דממעט דגיס מדכתי'

צקר ולאן מה הפרט מפורש גידולי

קרקע כו' זה אין לומר דנהי דחשיב

צהמה גידולי קרקע מ"מ כיון דגמר^י

מסממנין צעינן ממש שיהא גדל מן

הקרקע כמו סממנין דלגצי גדולי

קרקע ממש לא חשיב צהמה גדולי

קרקע כדמוכח צהזכר את הפועלים

(צ"מ דף פט. ושם) דתינא דיש מה דיש

מיחד כו' ילא החולב והמגבן והמחצן

שאינס גידולי קרקע ואין פועל אוכל

צו אלמא גצי דבר הגדל ממש מן

הארץ לא חשיבא צהמה גידולי קרקע

וכן משמע צפ"ק דקידושין (דף יז.)

גצי גזרין ויקצ וי"ל דליצטרין טעמא

דהכא דמפרק כלאחר יד הוא משום

ר' יהודה דסבר יש דישה שלא בגידולי

קרקע דחמייב צפוטע חלוון נמי משום

דש ור"ת מפרש דמפרק חייב משום

ממחק שמחליק העור ומאצות מלאכות

הוא וקשה לר"י מדאמר צפ' חצית

(שנת דף קמז. ושם) חולב אדם עז

למוך הקדירה אצל לא למוך הקערה

ולפי' הקונטרס ניחא דטעמא משום

דכשחולב למוך הקדירה הוי משקה

הכא לאוכל ואוכל הוא ואין זה צורך

אצל לא למוך הקערה דצורך משקה

מאוכל ודומה לדש צצורך אוכל מתוך

פסולת אצל לפירוש ר"ת צין כך

וצין כך ליחייב משום ממחק^ט:

שבת דאיסור סקילה גזור רבנן

בו'. קשה דאמר^י צפרק

אע"פ (כתובות ד' ס.) גונח יונק חלב

לא אפילו דהתם צהתם צמסוכן דאס כן אפילו

(ד' ס: ושם) נשצע על הככר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלא מנצטער עליה מהו וקשה לר"י דאס כן מאי קאמר הכא

אי דאיכא סכנה אפילו בשנת מותר והא אפילו צחולים צעלמא מותר כיון שאין צהן מלאכה גמורה ולרבי נראה דאין זו קושיא דהא

אכתי לא פירש הש"ס דמפרק כלאחר יד הוא וקאמר דאפילו מלאכה גמורה מן התורה יש לו לדחות להיות מותר כיון דאיכא סכנה

ור"י חייך דהך דהכא פליגא וכן משמע התם (כתובות דף ס.) דאמר הלכה כר' מרינוס מכלל דאיכא דפליגי עליה ואיכא דמפרש דהכא

צצער של צהמה איירי שמתקשה לה רוצ חלב צדדיה וקשה לר"י דלמה היו יונקים והלא היו יכולין לחלוצ למוך הקדירה ומיהו לפירוש

ר"ת לא קשה דמסתמא כיון שהיו רעצים לא היה להם שום מאכל צקדירה:

ד' ס: ושם) נשצע על הככר ומסתכן עליה מהו מסתכן לישרי ליה מר אלא מנצטער עליה מהו וקשה לר"י דאס כן מאי קאמר הכא

אי דאיכא סכנה אפילו בשנת מותר והא אפילו צחולים צעלמא מותר כיון שאין צהן מלאכה גמורה ולרבי נראה דאין זו קושיא דהא

אכתי לא פירש הש"ס דמפרק כלאחר יד הוא וקאמר דאפילו מלאכה גמורה מן התורה יש לו לדחות להיות מותר כיון דאיכא סכנה

ור"י חייך דהך דהכא פליגא וכן משמע התם (כתובות דף ס.) דאמר הלכה כר' מרינוס מכלל דאיכא דפליגי עליה ואיכא דמפרש דהכא

צצער של צהמה איירי שמתקשה לה רוצ חלב צדדיה וקשה לר"י דלמה היו יונקים והלא היו יכולין לחלוצ למוך הקדירה ומיהו לפירוש

ר"ת לא קשה דמסתמא כיון שהיו רעצים לא היה להם שום מאכל צקדירה:

עין משפט

נר מצוה

ל א מיי פ"ב מהל' שנת

הלכה ז ופי"ד שס

הלכה יא ופי"ו מהל'

מאכלות אסורות הל' כז

פי"ג מהל' אכל הל' יב

סמג עשין רמג ולאין קמח

טוש"ע א"ח סי' שמג

וטוש"ע י"ד סימן שעג

סעיף א:

לא ב מיי פכ"ד מהל'

שנת הל' יא וע"ש

צמ"מ וכו"מ:

לב ג ד מיי שס פ"ב

הלכה ז סמג שס

טוש"ע א"ח סימן שלד

סעיף ה:

לג ה מיי פ"ו מהל'

מאכלות אסורות הל'

קן טוש"ע א"ח סי' שמג:

לד ו ז מיי פ"ג מהל'

אכל הלכה יב טוש"ע

י"ד סימן שעג סעיף א

וכג"ה:

➤➤➤

תוס' חר מקמאי

מסקנא דשמעת' דרבטן

אויכל נבלות דבאסורא

דרבנן פשיטא דאין ב"ד

מצווין עליו להפרישו

ובאיסורא דרבנן נמי

פשיטא דאין אומרי'

לתינוק עשה דבר זה. וכי

פליג באיסורא דאוריית'

ומסתברא דאין ב"ד

מצווין עליו להפרישו

דמעשה דרב יצחק בר

ביטא אירכסו ליה

מפתחות בי מדרשא

ברה"ר אהא לקמיה דרבי

פדת אמר אזיל דבר טלי

וטליא וליטיילו התם דאי

משכחי מיתיו להו אלמא

קסבר קטן אוכל נבלות אין

שומעין לו מפני ששבותתו

עלינו. ופירק ר' יוחנן

בקטן הערשה ע"י אביו

אבל (קטן) נכרי על דעתיה

עבד: